

Inhoud

Waarom verhuizen	3
Een nieuw begin	7
Verkenning en vriendschappen	12
Een nieuwe start op school	16
De geheimen van de oude molen.....	20
Over de oude molen	25
Geheimen onder de grond	29
Echo's uit het verleden	33
Geruchten en realiteit	41
Het grote dorpsfeest	45
Oproep bij de hoofdmeester	49
Gevaarlijke ontmoeting	53
Sporen van verbinding	57
Een slim plan	61
Helden van het dorp.....	64
Een feest van vriendschap.....	67

Waarom verhuizen

Terwijl de auto zachtjes over de landweg reed, met aan weerszijden uitgestrekte velden en occasionele boerderijen, keek Marianne, Jasper's moeder, af en toe in de achteruitkijkspiegel naar haar zoon. Ze kon de mix van opwinding en zenuwen op zijn gezicht zien terwijl hij naar het veranderende landschap staarde. Ze begreep zijn gevoelens; het was immers een grote stap om de drukte van de stad te verlaten voor het rustige, onvoorspelbare leven op het platteland.

"Denk je dat we de juiste beslissing hebben genomen?" fluisterde ze meer voor zichzelf dan als vraag aan Jasper. Sinds de scheiding had ze gevochten met twijfels over elke keuze. Deze verhuizing was bedoeld als een nieuw begin, een kans om de stukken van hun gebroken gezinsleven weer bij elkaar te rapen.

Jasper draaide zich om, zijn ogen vonden die van zijn moeder in de spiegel. "Het komt goed,

mam. Het is een avontuur, toch?" Zijn stem was bemoedigend, hoewel zijn hart sneller klopte bij het idee van het onbekende.

Marianne glimlachte zwakjes en richtte haar aandacht weer op de weg. "Ja, een avontuur," herhaalde ze, zichzelf geruststellend.

De auto draaide het grindpad op naar een oud, charmant huis dat hun nieuwe thuis zou zijn. Het huis had duidelijk liefde en zorg nodig, net als zij. Terwijl de verhuizers begonnen met het uitladen van de dozen, stond Marianne stil en keek naar de weidse open ruimte die hen nu omgaf.

Peter, Jasper's vader, was nog steeds in de stad, gevangen in zijn werk en het leven dat Marianne zo wanhopig had willen verlaten. De afstand tussen hen was meer dan alleen geografisch; het was emotioneel, een kloof die over de jaren was gegroeid en uiteindelijk onoverbrugbaar was geworden. Marianne hoopte dat deze verhuizing niet alleen fysieke

afstand tussen haar en Peter zou creëren, maar haar ook de ruimte en tijd zou geven om te genezen.

In de dagen die volgden, probeerde Marianne het huis gezellig te maken, terwijl Jasper de omgeving verkende. Ze wist dat de aanpassing tijd zou kosten, voor hen beide. Toch was er een deel van haar dat zich afvroeg of ze weg kon lopen van haar problemen, of dat ze hen gewoon had meegenomen naar een nieuw decor.

Op een middag, toen Jasper terugkwam van een verkenningstocht, vond hij zijn moeder in de tuin, werkend aan het opknappen van de verwaarloosde bloembedden. Hij stopte om haar te helpen, en samen werkten ze in stilte, verbonden in hun gezamenlijke taak.

"Mam," begon Jasper aarzelend, "ik denk dat we hier gelukkig kunnen zijn. Het is anders, maar... mooi."

Marianne keek op, haar handen nog steeds in de aarde. Ze zag de oprechtheid in Jasper's ogen, en een gevoel van vrede daalde over haar neer. Misschien, dacht ze, was dit precies wat ze nodig hadden. Een plek om opnieuw te beginnen, samen, waar de echo's van het verleden hen niet konden bereiken.

Een nieuw begin

Jasper staarde uit het raam van de auto terwijl de huizen van de stad plaatsmaakten voor uitgestrekte velden en af en toe een boerderij. Hij had zijn oude vrienden en zijn vertrouwde buurt achtergelaten voor dit nieuwe avontuur op het platteland, en de twijfel knaagde aan hem. Zijn moeder had gezegd dat het een nieuwe start zou zijn voor hen beiden, na de scheiding van zijn ouders. Maar Jasper kon zich nog niet voorstellen hoe dit nieuwe leven eruit zou zien.

Jasper's twijfel over de verhuizing van de stad naar het platteland was een weerkerend thema in zijn gedachten, vooral in de dagen voor de verhuizing. De stad was alles wat hij kende: de drukke straten, het constante geroezemoes, en de bekende gezichten van vrienden die hij sinds kleins af aan kende. De overstap naar een rustiger, landelijker omgeving voelde als een sprong in het onbekende.

Zijn grootste zorg was of hij wel nieuwe vrienden zou kunnen maken. Jasper was van

nature een beetje verlegen, en hoewel hij vriendelijk en nieuwsgierig was, vond hij het soms lastig om op onbekenden af te stappen. De gedachte aan een nieuwe school met nieuwe klasgenoten, die elkaar waarschijnlijk al kenden, maakte hem nerveus.

De auto sloeg het grindpad op naar een charmante, enigszins verouderde boerderij. Het huis had een rood dak en witte muren die hier en daar een likje verf konden gebruiken. Het erf eromheen was ruim, met een oude appelboom die zijn takken spreidde alsof hij iedereen wilde verwelkomen.

"En, wat vind je ervan?" vroeg zijn moeder, terwijl ze de auto parkeerde.

"Het is... groot," antwoordde Jasper, zijn stem vermengd met een spoortje hoop.

Terwijl ze uitstapten, kwam er een oude man aanlopen vanuit de schuur. Hij had een